

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/31/2019
Identifikačné číslo spisu: 1514220101
Dátum vydania rozhodnutia: 29.06.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Bajánková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:1514220101.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne O.. O. I., bytom v T. XX, zastúpenej advokátskou kanceláriou HUTTA & PARTNERS s. r. o., so sídlom Bezekova 13, Bratislava, v mene ktorej koná JUDr. Marta Huttová, advokátka a konateľka, proti žalovanému O.. D. I., bytom v B. B. C. B., N. F.. X, A. E., I., o zaplatenie 6 264 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava V pod sp. zn. 24C/395/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 28. júna 2018 sp. zn. 3Co/49/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava V (ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 5. októbra 2016 č. k. 24C/395/2014-376 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala od žalovaného zaplatenia 6 264 eur s 9,15 % ročným úrokom z omeškania od 13.8.2014 do zaplatenia ako náhrady za užívanie jej spoluvlastníckeho podielu na spoločnej nehnuteľnosti a žalovanému priznal náhradu trov konania v celom rozsahu. Žalobkyňa podľa súdu prvej inštancie neunesla bremeno tvrdenia, že žalovaný jej bráni v užívaní bytu, nepredložila dôkaz o tom, že by požadovala od žalovaného, aby mohla byť užívať a nepožadovala ani finančnú náhradu. Predloženie výzvy na odovzdanie kľúča od bytu a vchodu do bytového domu z novembra 2012 nepovažoval za domáhanie sa užívania spoluvlastníckeho podielu faktickým výkonom práva; výzvy zasielané žalobkyňou v roku 2015 súd prvej inštancie neakceptoval vôbec, nakoľko boli realizované po začatí súdneho konania. Vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že v rozhodnom období nebol splnený základný predpoklad pre priznanie peňažnej náhrady žalobkyňi, ktorá nepreukázala, že žalovaný v tomto období predmetnú nehnuteľnosť užíval nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu, a teda že užíval aj spoluvlastnícky podiel žalobkyne na spoločnej nehnuteľnosti. Konštatoval, že na strane žalovaného nebol preukázaný vznik bezdôvodného obohatenia na úkor žalobkyne, z uvedeného dôvodu nezisťoval ani oprávnenosť výšky bezdôvodného obohatenia, t. j. obvyklú cenu. S poukazom na ustanovenia § 451 ods. 1, ods. 2, § 456 veta prvá, § 458 ods. 1, § 137 ods. 1, § 139 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka žalobu v celom rozsahu ako

nedôvodnú a nepreukázanú zamietol.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 28. júna 2018 sp. zn. 3Co/49/2017 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a žalovanému proti žalobkyni priznal plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie považoval za vecne správny, v celom rozsahu sa stotožnil s jeho odôvodnením, konštatoval správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 1 a 2 CSP). Súd prvej inštancie v preskúmvanej veci vykonal podľa odvolacieho súdu náležité dokazovanie potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností pre posúdenie žalobného návrhu. Zhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania v súlade s čl. 15 a § 191 ods. 1 CSP na zistený skutkový stav veci aplikoval prislúchajúce zákonné ustanovenia a na základe nich vyvodil aj správne právne závery a dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu aj náležite, v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP dostatočne a presvedčivo odôvodnil, pričom sa vysporiadal s rozhodujúcimi skutočnosťami podstatnými pre právne posúdenie veci, ako aj so všetkými relevantnými argumentmi sporových strán. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/184/2010 a Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 31Cdo/503/2011. Za podstatné pre priznanie žalobou uplatneného nároku považoval preukázanie toho, že žalovaný užíval predmetný byt nad rámec svojho spoluvlastníckeho podielu. V danej veci nebolo medzi stranami v konaní sporné, že sa na užívaní predmetného bytu (pokiaľ bol v ich spoluvlastníctve) nedohodli. Záver o tom, že žalovaný neužíval v danom období aj podiel žalobkyne na nehnuteľnosti súd prvej inštancie vyvodil zo skutkových zistení, že žalovaný byt vôbec neužíval a ani ho neprenechal do užívania inému. Bral pritom do úvahy, že žalobkyňa v novembri 2012 žiadala žalovaného, aby jej vydal kľúč od bytu a domu, a rovnaké výzvy žalobkyne z roku 2015. Na prvú výzvu neprihliadol s odôvodnením, že túto nemožno považovať za dožadovanie sa faktického užívania bytu a výzvy z roku 2015 preto, že tieto boli vykonané po období, za ktoré sa dožadovala náhrady. S hodnotením týchto okolností súdom prvej inštancie sa stotožnil, nakoľko výzva z novembra 2012 neobsahovala vyjadrenie žalobkyne, že chce začať byt užívať (akým spôsobom, či v rozsahu zodpovedajúcom jej podielu, alebo v inom rozsahu, a ak neobsahovala ani návrh dohody o spôsobe užívania bytu). Podľa odvolacieho súdu bolo zo skutkových zistení pre rozhodnutie podstatné to, že sporové strany neuzavreli dohodu o užívaní predmetného bytu. Za takéhoto skutkového stavu právo užívať vec, ktorá patrí vlastníčkovi, prislúcha pri podielovom spoluvlastníctve všetkým spoluvlastníkom spoločne a mierou oprávnení každého z nich je jeho spoluvlastnícky podiel (§ 137 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Okrem tejto rámcovej úpravy v Občianskom zákonníku nie sú osobitné ustanovenia o tom, ako majú spoluvlastníci vec spoločne užívať. Posúdenie, či v konkrétnej veci žalovaný užíval v danom období byt, vôbec alebo v rámci podielu, bolo posúdením právnym, vychádzajúcim zo skutkových zistení. Záver súdu prvej inštancie o tom, že žalovaný v danom období byt neužíval, zodpovedá zisteným okolnostiam veci. Žalobkyňa k vyjadreniam žalovaného, že byt neužíva a k výpovedi svedkyne Š., že predmetný byt nebol obývaný, nenavrhol vykonať dôkazy, ktoré by preukázali opak; okolnosť, že v byte bol nábytok, ktorý patril žalovanému, prípadne, že tam mala zriadený trvalý pobyt a sídlo svojej firmy jeho bývalá manželka, užívanie bytu žalobcom nepreukazuje a nebola ani prekážkou jeho užívania osobitne vytvorenou žalovaným pre žalobkyňu, uzavrel odvolací súd.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj „dovolatelka“) dovolanie, v ktorom žiadala, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. V dovolaní uviedla, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj jemu predchádzajúci rozsudok súdu prvej inštancie sú založené na nesprávnom posúdení veci v riešení otázky, pri ktorej sa súdy odklonili od ustálenej rozhodovacej činnosti (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP) Najvyššieho súdu SR, Najvyššieho súdu ČR aj Ústavného súdu SR pri posudzovaní jej náhrady za užívanie spoluvlastníckeho podielu na byte, ktorý mala so žalovaným v podielovom spoluvlastníctve, za situácie, keď ju žalovaný zámerné úplne vylúčil z tohto užívania. Zdôraznila, že sa odvolací súd dôsledne neriadil ustanoveniami § 123, § 124, § 137 ods. 1 a § 139 ods. 2 prvá veta Občianskeho zákonníka. Podľa žalobkyne odvolací súd nesprávne skutkovo a právne posúdil zámerné konanie žalovaného, ktorý ju ako spoluvlastníčku úplne vylúčil z užívania bytu, nesprávne právne posúdil „neužívanie bytu“ žalovaným a následne nesprávne právne posúdil aj jej žalobou uplatnený finančný nárok. Poukázala na rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, ktoré sa týkali problematiky nevydania kľúčov, pričom uviedla, že z tohto hľadiska nie je podstatné, či vôbec a v akom rozsahu žalovaný v danom čase

byt užíval. Spochybnila závery konajúcich súdov nižších inštancií, že sa nedomáhala užívania bytu, súdy údajne zle interpretovali jej výzvu z roku 2012. Uviedla, že došlo aj k odklonu od uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/184/2010, bližšie ho však nerozoberala, pričom poukázala na skutkovú odlišnosť od prejednávanej veci. Poukázala ďalej na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 140/2013 a ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, od ktorých sa mal odvolací súd odchýliť.

4. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8. V ustanovení § 421 CSP je zakotvená záväznosť judikatúry ako nepriama záväznosť vyplývajúca z jej osobitnej povahy, kde rozpor s judikatúrou zakladá možnosť dovolacieho prieskumu. Prípustnosť dovolania je upravená tak, že je toto prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, alebo ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

9. Pre všetky (tri procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“ a to, ako dovolateľ túto otázku zadefinuje a špecifikuje v dovolaní. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Civilný sporový poriadok v § 432 ods. 2 CSP uvádza spôsob, ako má dovolateľ dovolací dôvod podľa tohto ustanovenia vymedziť. Dovolateľ je povinný uviesť právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uviesť, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. V danom prípade žalobkyňa vyvodzuje prípustnosť jej dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej praxe dovolacieho súdu. Najvyšší súd je toho názoru, že uvedené ustanovenie je nutné vykladať v súvislosti s § 421 ods. 1 písm. a/ CSP zakladajúcim prípustnosť dovolania v prípade nesprávneho právneho posúdenia veci, čo znamená, že dovolateľ je povinný dovolací dôvod vymedziť nesprávnym právnym posúdením takej právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a zároveň pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Tento dôvod prípustnosti sa teda viaže na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá nebola rešpektovaná zo strany odvolacieho súdu, a to konkrétne v tom, že odvolací súd zaujal iný právny záver, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach.

10. Právnou úpravou dovolania v CSP sa sleduje náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa takto sleduje zámer minimalizovať nežiaduce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu.

11. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktoré zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil, rozhodovanie jeho senátov sa ustálilo na zvolenom riešení tejto otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3Cdo/6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 2Cdo/203/2016, 3Cdo/235/2016, 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

12. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť, ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzí právnu otázku, dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane, ale v prípade absencie vymedzenia právnej otázky a bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu, týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP.

13. Žalobkyňa, v dovolaní na preukázanie svojho tvrdenia, že sa odvolací súd pri riešení rozhodujúcej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu o relevantnej právnej otázke, poukázala na nesprávne právne posúdenie konania žalovaného, ktoré ju vylúčilo z užívania bytu, nesprávne posúdenie „neužívanie bytu žalovaným“ a v tej súvislosti aj jej finančný nárok na náhradu. Spochybnila závery konajúcich súdov nižších inštancií, že sa nedomáhala užívania bytu, súdy údajne zle interpretovali jej výzvu z roku 2012. Citovala dve rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR, bez bližšieho vymedzenia a citácie poukázala na jedno rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, jedno rozhodnutie Ústavného súdu SR a niekoľko ďalších rozhodnutí Najvyššieho súdu ČR.

14.1. V prvom rade je potrebné povedať, že v zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I, II. a IV vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

14.2. Pod pojem ustálenej súdnej praxe a pod pojem dovolací súd v zmysle § 421 ods. 1 C. s. p. teda nemožno zahrnúť rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky, na ktoré dovolateľka poukazuje vo svojom dovolaní a nie sú ani spôsobilé odôvodniť prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/.

14.3. Pokiaľ žalobkyňa spomenula uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/184/2010 a Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 140/2013 ani na tieto nie je možné v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP prihliadnuť.

Obe rozhodnutia boli len identifikované, žiadnym spôsobom nebol priblížený odklon napadnutého rozhodnutia krajského súdu od predmetných rozhodnutí. Nebola špecifikovaná právna otázka od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Takýto spôsob označenia existujúcej praxe dovolacieho súdu aj s poukazom na vyššie uvedené (body 8. až 13. tohto uznesenia) na odôvodnenie prípustnosti dovolania v žiadnom prípade nepostačuje.

14.4. Len na okraj dovolací súd doplní, že naopak od tvrdení dovolateľky odvolací súd rozhodol v súlade v právnych názoroch najvyššieho súdu, ktoré zaujal v uznesení sp. zn. 6Cdo/184/2010. V rozhodnutí dovolací súd uviedol: „Nárok spoluvlastníka na náhradu za neužívanie spoločnej veci v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu vyplýva z ustanovenia § 137 ods. 1 Obč. zákonníka. Jeho nevyhnutným predpokladom je užívanie tejto veci druhým spoluvlastníkom (ostatnými spoluvlastníkmi) nad rozsah jeho (ich) spoluvlastníckeho podielu. Neužívanie veci v rozsahu spoluvlastníckeho podielu spoluvlastníkom musí byť dôsledkom jej užívania druhým spoluvlastníkom nad rozsah svojho spoluvlastníckeho podielu. Len v takomto prípade sa spoluvlastník užívajúci spoločnú vec nad rozsah spoluvlastníckeho podielu podieľa na prisvojovaní si úžitkovej hodnoty veci vo väčšej miere, než zodpovedá jeho podielu. Je zrejmé, že ak by spoločná vec vôbec nebola spoluvlastníkmi užívaná, žiaden nárok na náhradu za jej neužívanie by medzi nimi nevznikol. Rovnako takýto nárok nevzniká ani v prípade, ak spoluvlastník užíva len časť veci v rozsahu neprevyšujúcom jeho spoluvlastnícky podiel, pretože v takomto prípade nič nebráni druhému spoluvlastníkovi, aby sa tiež podieľal na svojom užívaní oprávnení v rozsahu svojho podielu, a to užívaním zostávajúcej časti veci. Dôvod, pre ktorý tento spoluvlastník prípadne spoločnú vec neužíva, nie je právne významný a rovnako tak nie je významné ani prípadné užívanie časti veci treťou osobou.“ Keďže v súdnej veci nebolo preukázané, že žalovaný užíval predmetnú vec nad rozsah svojho spoluvlastníckeho resp. bolo preukázané, že žalovaný byt neužíval (zistený skutkový stav dovolací súd neskúma), zamietnutím žaloby rozhodli súd prvej inštancie a odvolací súd v súlade s existujúcou rozhodovacou praxou dovolacieho súdu a dovolanie by v tejto časti nebolo prípustné ani vtedy, ak by dovolateľka odklon od rozhodovacej praxe, ktorú predstavuje napr. rozhodnutie sp. zn. 6Cdo/184/2010, odôvodnila v súlade s požiadavkami CSP a existujúcej súdnej praxe.

15. Na základe uvedeného možno vysloviť záver, že žalobkyňa v dovolaní na preukázanie svojho tvrdenia, že sa odvolací súd pri riešení rozhodujúcej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu neuvádza relevantným spôsobom, rozhodujúcu právnu otázku, od ktorej sa mal odvolací súd odkloniť. Dovolateľka tak nevyvedie žiadny uvádzaný dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

16. Podľa § 447 písm. f/ CSP dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 CSP.

17. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný, a preto na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP by mal (potenciálny) nárok na náhradu trov dovolacieho konania. Keďže mu však žiadne účelne vynaložené trovy dovolacieho konania nevznikli (k dovolaniu žalobkyne sa nevyjadril), dovolací súd mu náhradu trov dovolacieho konania nepriznal.

18. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok